

ریاست محترم هیأت مدیره انجمن صنایع نساجی ایران

جناب آقای مهندس مروج

با سلام



احتراماً ضمن تشکر و قدردانی از جنابعالی و اعضا محترم هیأت مدیره انجمن صنایع نساجی، موارد ذیل را جهت اطلاع و هر گونه اقدام لازم و ارائه راهکار مناسب به استحضار می‌رساند:

آیا ما خودمان می‌بایست با نحوه عملکردمان تیشه را برداریم و به ریشه بزنییم؟ آیا کم مشکل داریم؟ آیا می‌خواهیم دمپینگ داخلی ایجاد نماییم؟ آیا آنتی‌دمپینگ برای از بین بردن صنعت نساجی کافی نیست؟ در شرایطی که مدیریت یک بنگاه اقتصادی در حال حاضر، آن چنان سخت و پیچیده است که مدیریت یک بنگاه اقتصادی اگر به تمام دانش‌های ارضی و سماوی نیز مجهز بشود باز هم اداره این بنگاه نه تنها سود و حاسیه سود را از بین می‌برد؛ بلکه امکان بقا را نیز به تزلزل می‌اندازد. چرا با تصمیم غلط، وضعیت را بحرانی کنیم که مدیران بحران با ۴۰ سال سابقه کار مدیریتی نیز از مدیریت آن عاجز و ناتوان شوند؟

مسئله بسیار ساده است اما راحل آن چنان مشکل است که تنها پاک نمودن صورت مسأله (روش همیشگی‌ای که تصمیم‌سازان

مسئولیت‌پذیر ارائه می‌نمایند) آن راحل می‌نماید بعد از راه‌اندازی ده‌ها واحد صنعتی تولیدکننده الیاف مصنوعی و ایجاد اشتغال در چندین قطب صنعتی، صنایع نساجی در بسیاری از موارد از ورود الیاف پلی‌استر بی‌نیاز و حتی به صادرکننده تبدیل شدند که به‌نظر می‌رسد گناه بزرگی است. ذکر آمار و اطلاعات در مقابل اساتید و سروران گرامی که به خوبی و با توجه به تجربه چندین ساله مواجه با مشکلاتی که نقشی در آن نداشته‌اند؛ اطاله کلام است ولی قاطعانه اعلام می‌نمایم که صنایع نساجی که الیاف پلی‌استر مصرف می‌نمایند فقط در زمینه تولید ریسندگی الیاف کوتاه (سیستم پنبه‌ای) آن هم حداکثر ۲۰ درصد مصرف کل سالیانه نیاز به واردات این الیاف دارند. در بقیه موارد از جمله تولیدکنندگان (کالای خواب، تولیدکنندگان فیلترها و لایه‌های مورد مصرف در صنایع منسوجات نبافته، تولیدکنندگان فرش‌های پلی‌استر و بسیاری از صنایع مرتبط) نه تنها کلیه نیازشان در زمینه الیاف پلی‌استر را از داخل تأمین نمایند بلکه در بسیاری از مواقع با عدم نیاز مواجه هستیم؛ بنابراین با وجود بیش از ۲۵ تولیدکننده الیاف پلی‌استر در سطح کشور و وجود کارخانه پلی‌اکریل اصفهان، تأمین مواد اولیه (الیاف پلی‌استر) کلیه صنایع نساجی تا ۸۰ درصد نیاز کاملاً روشن و واضح است که توسط این تولیدکنندگان امکان‌پذیر است.

سرمايه‌گذاری‌ها چه توسط اشخاص چه توسط بانک‌ها تحت هر شرایطی به‌صورت صد در صد یا مشارکتی انجام پذیرفته و کارخانه‌های تولیدکننده الیاف پلی‌استر مشغول کار هستند. این کارخانه‌ها در شرایط انحصاری مواد اولیه خود را از شرکت‌تندگویان تأمین می‌نمایند. تهیه مواد اولیه مورد نیاز کارخانجات تولیدکننده الیاف پلی‌استر عمدتاً توسط بورس از شرکت‌تندگویان چنان شفاف و روشن است که در زمان عرضه در بورس قابل اندازه‌گیری و ثبت در جدول آماری و هر نوع جدول اقتصادی است لذا قیمت مواد اولیه که عمدتاً چپیس پلی‌استر به‌صورت TGF۴۵ می‌باشد توسط بورس از طرف شرکت‌تندگویان اعلام می‌شود. شرکت‌تندگویان هم تولیدکننده چپیس TGF۴۱ و هم تولیدکننده الیاف پلی‌استر است، پس قیمت مواد اولیه برای تندگویان الیاف پلی‌استر و شرکت‌تندگویان یکسان است. حال سوال این‌جاست که اگر تولیدکننده الیاف پلی‌استر حاضر در سطح کشور وقتی چپیس پلی‌استر را به‌طور مثال کیلویی ۳۸۰۰۰ ریال (وارد کارخانه خریدار با عوارض ارزش افزوده) خریداری می‌نماید و با احتساب هزینه‌های تولید اعم از نیروی انسانی، انرژی، حمل و نقل و ... کاملاً منطقی است که قیمت فروش آن بین حداقل ۴۸۰۰۰ تا ۵۴۰۰۰ ریال (با عوارض ارزش افزوده) باشد (بسته به هزینه‌های جاری و بومی هر منطقه و پراکندگی کارخانجات). اگر قیمت فروش الیاف تندگویان ۴۷۰۰۰ ریال است یعنی ۷/۸۹ درصد قیمت بالاتر از قیمت مواد اولیه اصلی الیاف پلی‌استر را به فروش می‌رساند.

حال اگر از خود شرکت‌تندگویان سوال شود قیمت قیمت چپیس را به تولیدکنندگان الیاف پلی‌استر مبلغ ۳۸۰۰۰ ریال می‌فروشد (قیمت تمام شده در کارخانه خریدار) چگونه الیاف پلی‌استر خود را ۴۷۰۰۰ ریال عرضه می‌نمایند؛ چه پاسخی دارند یعنی شرکت‌عظیم پتروشیمی تندگویان هزینه‌های تولید الیاف پلی‌استر ندارد و ۷/۸۱ درصد سود و هزینه خط تولید و اداری و بازرگانی و ... را تأمین می‌نماید. تمامی تولیدکنندگان در دنیا به جهت هماهنگی و جلوگیری از ضرر و زیان احتمالی با تشکیل سندیکا یا انجمن، به‌نحوی عمل می‌نمایند که به هنگام عرضه محصول با حفظ استقلال هر بنگاه اقتصادی، قیمت فروش نوسانی بین ۱ تا ۲ درصد آن هم با توجه به شرایط هر شرکت تعیین شود که کاری است عاقلانه و مدیریتی و اقتصادی در غیر این صورت هر نوع قیمت بدون هماهنگی با انجمن یا سندیکای مربوطه، ناشی از غیرعاقلاانه بودن تصمیم یا دمپینگ است. در هر صورت آیا انتظاری غیر از این داریم که بگوییم با این شرایط اقتصادی، هدفی جز تیشه به ریشه وجود ندارد یا بگوییم همه شرکت‌ها، اقتصاد و مدیریت نمی‌دانند و فقط شرکت محترم تندگویان کاملاً به انواع و اقسام علوم از جمله مدیریت و اقتصاد مدیریتی مجهز می‌باشد و اشراف دارد که می‌تواند ۷/۸۱ درصد افزایش روی مواد اولیه محصول تولید نماید که هم سود ده است و هم کلیه هزینه‌ها را جبران می‌نماید؛ اگر غیر این است پس قیمت چپیس پلی‌استری که به کارخانجات تولیدکننده الیاف پلی‌استر از طرف شرکت‌تندگویان عرضه می‌شود، فوق‌العاده گران و حداقل با ۴۰ درصد سود بازرگانی نسبت به قیمت تمام شده فروخته می‌شود. در هر صورت این روش منجر به توقف کارخانجات تولید پلی‌استر خصوصاً خواهد شد چرا که شرکت‌تندگویان با ظرفیت بالا و به‌صورت انحصاری می‌تواند با این قیمت الیاف پلی‌استر را عرضه نماید و هیچ شرکت دیگری امکان عرضه الیاف پلی‌استر با این قیمت را نخواهد داشت. لذا جنابعالی به‌عنوان ریاست هیأت مدیره انجمن (صنفی غیرسیاسی) صنایع نساجی تقاضا می‌شود به هر نحو که صلاح می‌دانید این مسأله را با مسئولین و متولیان مربوطه مطرح و کمیته الیاف پلی‌استر را موظف به پیگیری این امر نمایید. قبلاً از زحمات جنابعالی و همکاران محترمان تشکر و قدردانی می‌نمایم.

حسن بوربور - مدیر کارخانه شرکت نساجی آسیا